

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3910/2023-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji tog suda Jadranki Liović Merkaš, u pravnoj stvari tužiteljice Andreje Kolonić iz Zagreba, Šetalište 150. Brigade 10, OIB: 32320180305, zastupane po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 16. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnice tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika Ive Letinić, odvjetničke vježbenice, dana 29. svibnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuju se ništetnim odredba čl. 7. st. 1. Ugovora o namjenskom kreditu, broj kreditne partije: 7102838922, sklopljenog 19. kolovoza 2005. između tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužiteljice Andreje Kolonić iz Zagreba, Šetalište 150. Brigade 10, OIB: 32320180305, kao korisnika kredita, kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kojim se tužiteljica obvezala otplaćivati kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 420,12 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB važećem na dan plaćanja za CHF.

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužiteljici Andreji Kolonić iz Zagreba, Šetalište 150. Brigade 10, OIB: 32320180305, 5.314,02 EUR sa zakonskim zateznim kamatama na:

- 1,93 EUR od 12.10.2005.
- 1,66 EUR od 10.11.2005.
- 2,77 EUR od 10.12.2005.
- 2,53 EUR od 10.1.2006.
- 0,75 EUR od 10.11.2008.

- 9,21 EUR od 10.1.2009.
- 11,87 EUR od 10.2.2009.
- 20,63 EUR od 10.3.2009.
- 7,90 EUR od 10.4.2009.
- 7,68 EUR od 10.5.2009.
- 5,42 EUR od 10.6.2009.
- 6,71 EUR od 10.7.2009.
- 3,53 EUR od 10.8.2009.
- 5,90 EUR od 10.9.2009.
- 2,12 EUR od 10.10.2009.
- 4,41 EUR od 10.11.2009.
- 4,83 EUR od 10.12.2009.
- 11,88 EUR od 10.1.2010.
- 16,59 EUR od 10.2.2010.
- 14,80 EUR od 10.3.2010.
- 21,83 EUR od 10.4.2010.
- 25,22 EUR od 10.5.2010.
- 34,63 EUR od 10.6.2010.
- 41,69 EUR od 10.7.2010.
- 32,54 EUR od 10.8.2010.
- 59,22 EUR od 10.9.2010.
- 47,64 EUR od 10.10.2010.
- 49,51 EUR od 10.11.2010.
- 57,14 EUR od 10.12.2010.
- 73,38 EUR od 10.1.2011.
- 55,75 EUR od 10.2.2011.
- 61,02 EUR od 10.3.2011.
- 54,30 EUR od 10.4.2011.
- 68,93 EUR od 10.5.2011.
- 82,54 EUR od 10.6.2011.
- 86,12 EUR od 10.7.2011.
- 141,37 EUR od 10.8.2011.
- 87,58 EUR od 10.9.2011.
- 80,91 EUR od 10.10.2011.
- 81,35 EUR od 10.11.2011.
- 81,37 EUR od 10.12.2011.
- 88,81 EUR od 10.1.2012.
- 93,16 EUR od 10.2.2012.
- 93,71 EUR od 10.3.2012.
- 90,77 EUR od 10.4.2012.
- 92,27 EUR od 10.5.2012.
- 95,49 EUR od 10.6.2012.
- 91,75 EUR od 10.7.2012.
- 92,06 EUR od 10.8.2012.
- 85,63 EUR od 10.9.2012.
- 87,75 EUR od 10.10.2012.
- 92,34 EUR od 10.11.2012.
- 90,93 EUR od 10.12.2012.

- 93,21 EUR od 10.1.2013.
- 87,27 EUR od 10.2.2013.
- 85,57 EUR od 10.3.2013.
- 91,70 EUR od 10.4.2013.
- 86,77 EUR od 10.5.2013.
- 84,35 EUR od 10.6.2013.
- 78,20 EUR od 10.7.2013.
- 82,51 EUR od 10.8.2013.
- 85,31 EUR od 10.9.2013.
- 88,93 EUR od 10.10.2013.
- 89,25 EUR od 10.11.2013.
- 91,40 EUR od 10.12.2013.
- 87,28 EUR od 10.1.2014.
- 76,96 EUR od 10.2.2014.
- 78,31 EUR od 10.3.2014.
- 77,72 EUR od 15.4.2014.
- 75,42 EUR od 10.5.2014.
- 75,05 EUR od 10.6.2014.
- 76,56 EUR od 10.7.2014.
- 79,33 EUR od 10.8.2014.
- 80,34 EUR od 10.9.2014.
- 79,54 EUR od 10.10.2014.
- 82,61 EUR od 10.11.2014.
- 83,42 EUR od 10.12.2014.
- 83,74 EUR od 10.1.2015.
- 83,93 EUR od 10.2.2015.
- 83,93 EUR od 10.3.2015.
- 83,93 EUR od 10.4.2015.
- 83,93 EUR od 10.5.2015.
- 83,93 EUR od 10.6.2015.
- 83,93 EUR od 10.7.2015.
- 83,93 EUR od 10.8.2015.
- 83,93 EUR od 10.9.2015.

do 31. prosinca 2007. u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna

stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao i nadoknaditi joj prouzročeni parnični trošak u iznosu 2.086,25 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, od 29. svibnja 2026. do isplate, sve u roku 15 dana.

III Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužiteljice koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Andreji Kolonić iz Zagreba, Šetalište 150. Brigade 10, OIB: 32320180305, na ime razlike u iznosu preostale glavnice na dan konverzije i utvrđenog manjka, isplati iznos od 3.902,04 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2015. pa do isplate po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine,“

kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je u svojstvu korisnika kredita s tuženikom, kao kreditorom, 19. kolovoza 2005. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu za kupnju stana za osobne potrebe, broj kreditne partije: 7102838922, kojim joj je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 83.800,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita. Tužiteljica se odobreni iznos kredita obvezala vratiti uz valutnu klauzulu, a čl. 7. Ugovora određeno je da otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 420,12 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB važećem za CHF na dan plaćanja. Na dan puštanja kredita u otplatu, 23. kolovoza 2005. srednji tečaj HNB u odnosu na CHF je bio 4,745700, međutim, tečaj švicarskog franka je u odnosu na hrvatsku kunu brzo porastao te je bio konstantno povećan u odnosu na početno stanje sve dok tužiteljica

nije, početkom 2016., prihvatila zakonsku konverziju kredita i sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu. Ističe da su Ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, na koji način je doveo tužiteljicu, kao financijskom poslovanju neuku i nestručnu osobu, u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, a tuženik ju je držao u uvjerenju kako je valuta CHF sigurna valuta, te je nije upozorio na moguću učestalost promjene tečaja niti na faktore koje utječu na kretanje tečajeva, kao i na opći rizik koji Ugovor o kreditu nosi za svaku valutnu klauzulu, te činjenici da je rizik promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak bio neusporedivo veći u odnosu na takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Poziva se na utvrđenja iz predmeta kolektivne zaštite potrošača Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. Navodi da je tuženik dužan, po osnovi stjecanja bez osnove, vratiti sve što je plaćeno povrh onoga što je bila dužna platiti, odnosno preplaćenu razliku anuiteta koja je nastala zbog rasta tečaja CHF. Ističe da, iako je konvertirala kredit, njezino potraživanje nije u cijelosti isplaćeno slijedom čega postavlja zahtjev tuženoj za vraćanje onog što je primljeno na osnovu ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli o CHF u tužbenom zahtjevu konačno uređenom u podnesku od 3. lipnja 2024. (stranica 248-251 spisa) kojim traži utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF, te isplatu preplaćenog iznosa u odnosu na valutnu klauzulu u visini 5.314,02 EUR, sa zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, kao i razliku preostale glavnice u iznosu 3,902,04 EUR, sa zateznim kamatama od 30. rujna 2015. do isplate, uz naknadu parničnog troška, a u podnesku od 11. studenog 2025. (stranica 306-307 spisa) postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim traži uz utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF i isplatu iznosa obračunatih zateznih kamata u visini 1.844,23 EUR, sa zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe, 22. svibnja 2023. do isplate, uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik, u odgovoru na tužbu čini neprijepornim da su stranke zaključile Ugovor o namjenskom kreditu 19. kolovoza 2005., kao i Dodatak Ugovoru o kreditu Dodatak Ugovoru o kreditu od 6. veljače 2016. Protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu. Ističe prigovor zastare. Oспорava tužiteljici status potrošača. Navodi da je kredit konvertiran, te da tužiteljica, nakon konverzije, ne može imati bilo kakvu tražbinu na povrat stečenoga bez osnove zbog bilo kakve preplate, odnosno stjecanja bez osnove iz vremena kada se primjenjivao ugovor o kreditu u protuvrijednosti CHF, jer je izabrala izjednačiti se u svojem pravnom položaju s dužnikom u kreditu u valuti EUR. Time je tužiteljica raniju pravnu osnovu, s koje je primila i po kojoj je do tada otplaćivao kredit s retroaktivnim učinkom zamijenila posve novom pravnom osnovom. Stoga ona više ne raspolaže zahtjevom koji bi se oslanjao na pravnu osnovu koja je njezinom voljom izgubila svaki pravni učinak u pogledu visine kreditne obveze, kojega je imala po izvorno sklopljenom ugovoru o kreditu u kunskoj protuvrijednosti CHF. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan uz naknadu troška postupka.

3. Sud je proveo dokaze: pročitao je dopis tužene od 12. studenog 2015. (stranica 8 spisa), izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (stranica 10-14 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30. rujna 2015. (stranica 16 spisa), pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30. rujna 2015. (stranica 18 spisa), prijedlog izmjene ugovora o kreditu (stranica 20 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu od 6. veljače 2016. (stranica 23-28 spisa), Ugovor o namjenskom kreditu od 19. kolovoza 2005. (stranica 29-33 spisa), financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću (stranica 230-240 spisa), saslušao tužiteljicu (stranica 264-265 spisa) i dopunom nalaza i mišljenja financijskog vještaka (stranica 291-293, 302-304 spisa).

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da su sklopile Ugovor o namjenskom kreditu 19. kolovoza 2005. po kojem je tuženik stavio tužiteljici na raspolaganje 83.800,00 CHF u protuvrijednosti kuna na dan isplate kredita,
- da je rok otplate kredita je određen na 30 godina,
- da je namjena kredita kupnja stana,
- da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu 6. veljače 2016. kojim su provele postupak konverzije iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR,
- da je da je tužiteljica prihvatila izračun konverzije u kredit s valutnom klauzulom u EUR sa stanjem na dan 30. rujna 2015. (čl. 4. Dodatka Ugovoru o kreditu), te da iznos preostale glavnice na taj dan iznosi 67.924,81 CHF (čl. 4. Dodatka Ugovoru o kreditu), kao i da manje uplaćeni iznos iznosi 4.277,63 HRK (čl. 5. Dodatka Ugovoru o kreditu).

6. Prijeporno je:

- tužiteljin status potrošača,
- jesu li nišetne odredbe navedenog Ugovora o kreditu, koje određuju valutnu klauzulu u kunskoj protuvrijednosti CHF,
- je li tužiteljica preplatila svoje dugovanje po Ugovoru o kreditu do sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu od 6. veljače 2016.,
- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva,
- zastara tražbine tužiteljice.

7. Na pravni odnos stranaka po Ugovoru o kreditu se primjenjuju odredbe čl. 81., 82., 85., 86. i 87., te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Nije prijeporno da je tuženik sastavio Ugovor o kreditu.

9. Tužiteljica u svom iskazu navodi da im je trebao kredit za kupnju apartmana na Pagu kako bi obitelj imala gdje ljetovati. Otišli su u njezinu banku vidjeti mogućnosti kreditiranja i sjeća se da joj je od strane tuženika ponuđen tzv. "kredit za mlade" na rok od 30 godina, te joj je rečeno da je taj kredit povoljniji budući da je niža kamatna stopa. Uopće nisu ni razgovarali o mogućnosti kreditiranja u valuti EUR ili kuni. Ugovor je bio unaprijed sastavljen od strane banke i ona ga je pročitala. Službenik banke ju nije upozorio na bilo kakav rizik koji preuzima na sebe ugovaranjem te valute. Nakon što su kupili apartman, tečaj je počeo rasti i s vremenom je anuitet iznosio skoro dvostruko veći iznos od početnog. Apartman su koristili isključivo za njihove obiteljske potrebe. Po zanimanju je službenica i radila je u privatnoj firmi. Nakon što se pojavila mogućnost konverzije, konvertirala je kredit u valutu EUR s time da joj nije priznata nikakva pretplata. Nije bila vlasnica obrta ili trgovačkog društva. U konačnici su prodali apartman 2022. kada je zatvorila i kredit. Navodi da je mogla predvidjeti da će se tečaj mijenjati, ali ne da će ta razlika biti tako značajna.

10. Sud prihvaća iskaz tužiteljice jer je logičan i uvjerljiv te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužiteljica bila prosječan potrošač u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, jer je fizička osoba i sklapala je pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, uzevši u obzir namjenu ovog Ugovora, a tuženik je bio dužan dokazati suprotno, što nije učinio. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužiteljici što znači ugovaranje valute CHF, kao i rizike koje ona preuzima na sebe.

11. Tuženik je u ovom postupku tvrdio da je tužiteljica bila na valjan način informirana o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom vezanom uz valutu CHF i mogućim promjenama iznosa anuiteta uslijed promjene tečaja, a da je tužiteljica potrošač proizlazi iz njezina iskaza, kao i da je kredit podigla radi kupnje apartmana na Pagu koji se nikada se nije koristio za poslovne svrhe.

12. Među strankama nije prijeporno ni da je, sukladno čl. 502. a ZPP, vođen sudski postupak radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača - korisnika kredita protiv više banaka, među ostalim i tuženika, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, u kojem je sud donio presudu 4. srpnja 2013. posl.br. P-1401/2012., kojom je utvrđeno da je, među ostalim, tuženik, u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe, tako da je ugovorena valutna klauzula kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, a da prije zaključenja ugovora nije potrošače informirao o svim bitnim parametrima za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, te je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o potrošačkim kreditima i koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa

koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice koju je potrošač u obvezi vratiti te jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03), ovo u razdoblju do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007., pa nadalje, protivno odredbama članaka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09, dalje: ZZP/07), te suprotno odredbama u pojedinom razdoblju važećeg Zakona o obveznim odnosima.

13. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu, koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike (dalje u tekstu VTSRH) posl.br. PŽ-7129/2013.-4 od 13. lipnja 2014., a VSRH je 9. travnja 2015. donio presudu broj Revt-249/2014.-2 kojom je odbijena, između ostalih, i revizija tuženika protiv navedene presude VTSRH.

14. Glede povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, za istaknuti je da je VTSRH presudom posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. preinačio prvostupanjsku presudu i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva, te je VSRH odlukom posl. br. Revt-249/2014.-2 od 9. travnja 2015. potvrdio presudu VTSRH o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva.

15. Međutim, Ustavni sud Republike Hrvatske je odlukom broj U-III-2521/2015., U-III-2536/2015., U-III-2547/2015., U-III-2565/2015., U-III-2603/2015., U-III-2604/2015. i U-III-2605/2015. od 13. prosinca 2016. ukinuo presudu VSRH kojom je odbijen zahtjev usmjeren na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, nakon čega je VSRH rješenjem broj Revt-575/2016.-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu VTSRH posl.br. PŽ-7129/2013.-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, te je potom VTSRH 14. lipnja 2018. donio presudu posl.br. PŽ-6632/2017., kojom je odbijena u tom dijelu, između ostalih, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012. od 4. srpnja 2013.

16. VSRH je presudom posl. br. Rev-2221/2018.-11 od 3. rujna 2019. potvrdio presudu VTSRH posl. br. PŽ-6632/2017. i u dijelu kojim je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu CHF uz koju je vezana glavnica.

17. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, korisnika kredita odlučeno je da je tuženik u razdoblju od 1. studenog

2004. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ovog postupka) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, a da pritom tuženik potrošače nije u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima, kao i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te je odlučeno i da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora, tuženik, kao trgovac, i korisnici kredita, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim ugovornim odredbama, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, odnosno svim rizicima takvog pravnog posla, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice kredita kojeg je potrošač kao dužnik imao obvezu vratiti banci.

18. Sukladno članku 502.c ZPP, ovaj sud je vezan za utvrđenja iz navedenog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je u ugovorima o kreditu sklopljenima od strane tuženika kao kreditora, u razdoblju kada je sklopljen i prijeporni Ugovor, ništetna odredba o valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu CHF, neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s tim da je tuženik u ovom postupku mogao dokazivati da je u konkretnom slučaju bilo pregovaranja oko spornih ugovornih odredbi, te da je tužiteljica bila upozorena na sve rizike predmetnog pravnog posla, odnosno da su joj objašnjeni rizici koje preuzima na sebe ugovaranjem valutne klauzule u CHF.

19. Iz navedenog slijedi da su odredbe konkretnog Ugovora o kreditu koji su sklopile stranke, u dijelu u kojem je u dijelu kojim je obveza vezana za valutu CHF nepoštene i kao takve ništetne. Odredbom čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23), dalje u tekstu ZOO, propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora u cijelosti, ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora, ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, ali će ugovor ostati valjan, čak iako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora, u slučaju kada je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

20. U odnosu na istaknuti prigovor zastare ističe se da je VSRH u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl. 241. ZOO, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe.

Kondikcijski zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina pa je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koja je podnesena 4. travnja 2012., prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka prekinula je zastarijevanje. Presuda u kolektivnom sporu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF je postala pravomoćna 14. lipnja 2018. Individualnu tužbu je tužiteljica u ovom predmetu podnijela 22. svibnja 2023., dakle prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka za individualne restitucijske zahtjeve koji počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača i koji je istekao 14. lipnja 2023., slijedom čega istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

21. Sklapanjem Dodatka Ugovoru, neravnoteža u pravima i obvezama otklonjena je za buduće razdoblje, jer je istim Dodatkom Ugovor konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, što, međutim, ne znači da je tužiteljica uistinu i obeštećena kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo, odnosno, ne znači da je u potpunosti dovedena u pravni položaj u kojem bi bila da u predmetnom Ugovoru nije bilo nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli. Naime, o pitanju postojanja pravnog interesa za pokretanje i vođenje parnica u kojima tužitelj ističe ništetnost ili traži utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu zaključenog u valuti CHF, a u slučajevima kada su stranke zaključile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, već se je izjasnio i VSRH u svojoj odluci od 12. veljače 2019. donesenoj u predmetu posl. br. Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije, u kojoj je postavljeno pitanje gubi li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu korisnik kredita pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

22. Na tako izričito postavljeno pravno pitanje, navedeni sud je izrazio stav da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15, dalje ZID ZPK), kojim je izvršena konverzija kredita u valuti CHF u kredit uz valutnu klauzulu u valuti EUR, a kojim su u prethodno zaključenom ugovoru o kreditu izmijenili odredbe glede valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, i kojim su postigle sporazum o raspolaganju preplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu u valuti CHF ništetne. Ovo stoga što korisnik kredita i nadalje tvrdi da mu nije u cijelosti podmiren dug, odnosno da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećen glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe, slijedom čega i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatu, pri čemu treba imati u vidu i to da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla, kao i da ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO. Isto stajalište je taj sud izrazio i u kasnije donesenoj odluci posl. br. Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.

23. Po utvrđenju ovoga suda, tužiteljica, neovisno o zaključenom sporazumu o konverziji, ima pravni interes za pokretanje predmetne parnice, odnosno ovlaštena je u istoj pozivati se na ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, odnosno tražiti utvrđenje njihove ništetnosti, kako bi na temelju toga ostvarila zaštitu povrijeđenih prava za

koja smatra da joj pripadaju, odnosno kako bi ostvarila pravo na obeštećenje zbog primjene tih ništetnih odredbi, a takav zaključak je u skladu i s pravnim shvaćanjem izraženim i u odluci Suda EU, donesenoj 14. ožujka 2019. godine u predmetu C-118/17 (Dunai protiv Erste bank Hungary), prema kojem shvaćanju odredbu čl. 6. st. 1. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim ugovornim odredbama uvijek treba tumačiti na način da nepoštene ugovorne odredbe nisu obvezujuće za potrošače, i to kao da nikada nisu postojale, tako da ne mogu imati učinak u odnosu na potrošača, sve to s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. Stoga u situaciji kada su nepoštene ugovorne odredbe izmijenjene ili zamijenjene drugim odredbama s ciljem kako bi se neki ugovor održao na snazi, i to ne samo onda kada do toga dođe izravnom intervencijom zakonodavca, već i onda kada do toga dođe intervencijom ugovornih strana izvršenom temeljem neke zakonske odredbe, kao što je to ovdje slučaj, to nikako ne može imati za posljedicu smanjenje zajamčene pravne zaštite potrošača, što znači da potrošač u svakoj situaciji, pa tako i u konkretnom slučaju tužitelj, mora imati mogućnost uspostave, činjenično i pravno, one situacije u kojoj bi se nalazio da takva nepoštena odredba nije postojala, a osobito mora imati mogućnost ostvarivanja povrata koristi koju je trgovac neopravdano stekao na njegovu štetu temeljem nepoštene i ništetne ugovorne odredbe.

24. Konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba ZID ZPK ne širi primjenu konverzije na izvanugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i to da se tužiteljica niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka Ugovoru ne odriče prava zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF. Iz sadržaja Dodatka Ugovora o kreditu na temelju kojeg je provedena konverzija ne proizlazi da bi tužiteljica pristala slobodnom voljom, niti da je sporazumno s tuženikom, kako to tvrdi tuženik, pristala da se iznosi uplaćeni s osnove ništetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je bila regulirana valutna klauzula uračuna u Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 30. rujna 2015., niti je tuženik na kojem je teret dokaza takvu činjenicu dokazao, niti je predložio provođenje dokaza na takvu okolnost. Nadalje tuženik nije dokazao niti je predložio provođenje dokaza na okolnost utvrđivanja da bi se tužitelj odrekao svojih prava da ostvaruje pravo na povrat uplaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe ugovora o kreditu tj. valutne klauzule za koju ugovornu odredbu je utvrđeno odlukama VTSRH i VSRH da je ništetna, niti je to utvrđeno njezinim iskazom, kojim dokazuje da ga je potpisala, jer nije imala izbora zbog povećanog iznosa mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF. Ujedno se ističe kako čl. 19.c točka 4. ZID ZPK nije propisano da bi se uplate s osnova ništetnih ugovornih odredbi prilikom konverzije uračunavale u iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (čl.19. c. točka 4. ZID ZPK). U konačnici prema odredbi čl. 19.c. ZID ZPK točkom 1.-3. zakonodavac je propisao kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (točka 1.), dočim u točki 2. čl. 19. c. ZID ZPK

zakonodavac propisuje da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu te u točki 3. čl. 19.c. ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

25. Zaključno, s obzirom na ništetnost navedenih odredbi, tuženik ne bi imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju istih, odnosno, sukladno čl. 323. ZOO, bio bi dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Nadalje, i člankom 1111. ZOO, koji uređuje institut stjecanja bez osnove, propisano je da je stjecatelj dužan vratiti dio imovine druge osobe koji je prešao u njegovu imovinu, odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi, ako taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu. Pritom je za istaknuti da se tužiteljica može pozivati na utvrđenja iz presude donesene u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, iako ne potražuje naknadu štete, jer pravilnim tumačenjem odredbe članka 502. c ZPP, proizlazi da taj termin podrazumijeva sve vrste, odnosno oblike kompenzacija koje potrošač postavlja prema trgovcu, a ne samo zahtjeve za naknadu štete, jer ona tvrdi da provedenom konverzijom nije u potpunosti obeštećena.

26. Sud je imao u vidu i presudu Suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. u kojoj je izraženo shvaćanje kako činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nepoštenim i ništavim te zamijenjene novim odredbama da bi se održao postojeći ugovor na snazi ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima, kao i shvaćanje Suda Europske unije u odluci broj C-452/18 od 9. srpnja 2020. u kojoj se navodi „...da članak 6.stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelje usluga i tog potrošača, kojim se potomji odriče učinka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da to odricanje rezultat je slobodnog i informiranog pristanka potrošača...“. Nadalje se navodi „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 u vezi s točkom 1. Pod točkom (q) njezina Priloga, kao njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;..“

27. Sud je imao u vidu i odluku VSRH poslovni broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022., Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022., kao i Rev 1096/2022-2 i Rev-925/2023 od 8. travnja 2025.

28. Kako je prethodno navedeno, imajući u vidu sadržaj Dodatka Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile, te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda pravde i VSRH izraženo u odluci poslovni broj Rev-18/2018 i Rev-1096/2022, po utvrđenju ovoga suda, tužiteljica osnovano zahtijeva povrat preplaćenih iznosa s osnove ništetnosti valutne klauzule u CHF. Kao što je prethodno navedeno i obrazloženo, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao u tijeku ovog postupka, niti je dostavio dokaz, da bi se tužiteljica odrekla svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtijeva povrat pretplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužiteljici predočio i informirao je o ekonomskim posljedicama koje za nju nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose, pa i one koje je tužiteljica uplatila na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

29. Prema mjerodavnoj praksi Europskog suda pravde u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužiteljici niti je tuženik dokazao da bi joj pružio dovoljno informacija kako bi mogla shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno da je tuženik proveo konverziju kako je to propisano ZID ZPK, a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu navedena stajališta, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužiteljicu informirao kako uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta“) za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30. rujna 2015., niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljicom.

30. Na okolnost visine tražbine tužiteljice i tijeka kamata, odnosno izračuna razlike između iznosa koji je tužiteljica plaćala po osnovi valutne klauzule i iznosa koji bi plaćala da je plaćala po tečaju CHF na dan korištenja kredita, kao i iznosa preplate, razlike glavnice i obračunatih zateznih kamata, proveden je dokaz financijskim vještačenjem stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću.

31. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da ukupna razlika u iznosu anuiteta po tečaju na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 40.038,36 kn, za anuitete koje je nalazom utvrđen više uplaćen iznos, odnosno 5.314,02 EUR. Ukupno razlika u iznosu anuiteta po tečaju na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi -2.978,29 kn, za anuitete koje je nalazom utvrđen manje uplaćen iznos, odnosno -395,29 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 25.122,25 HRK, odnosno 3.334,30 EUR. Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 30. rujna 2015. iznosi 45.527,97 EUR što u kunsjoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan konverzije iznosi 347.473,02 HRK. Iznos

preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 67.924,81 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi 322.350,77 HRK. Razlika između iznosa 347.473,02 HRK i iznosa 322.350,77 HRK je 25.122,25 HRK, odnosno 3.334,30 EUR

Prema Dodatku Ugovoru o kreditu utvrđen je manjak tužiteljice po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR, na dan konverzije, koji iznosi -4.277,63 HRK, odnosno -567,74 EUR.

32. U svojoj dopuni nalaza vještak navodi da ukupno obračunate zatezne kamate do dana konverzije iznose 1.691,97 EUR, odnosno u ispravku dopune nalaza i mišljenja navodi da iste iznose 1.844,23 EUR.

33. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, kao i njegovu ispravljenu pisanu dopunu jer je detaljno obrazložen, stručan i izrađen na temelju cjelokupne relevantne dokumentacije, a ni stranke na isti nisu imali prigovora u pogledu njegova računskog dijela.

34. Kako je prihvaćen nalaz i mišljenje, to je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem ona traži isplatu 5.314,02 EUR, koji iznos čini pretplata temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF (razlike u iznosu anuiteta u odnosu na početno ugovoreni tečaj CHF), temeljem čl. 1111. ZOO-a.

35. Budući da je razlog ništetnosti prijemnih ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo njihova nepoštenost, tužiteljici je uz primjenu članka 1115. ZOO-a dosuđena zatezna kamata na pojedine iznose koji su plaćeni na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi tekućim od prvog sljedećeg dana od dana konverzije, 1. listopada 2015. do isplate u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, te od 1. siječnja 2023. do isplate, temeljem iste odredbe ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

36. Sud je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica zahtijeva isplatu razlike glavnice od 3.902,04 EUR sa zateznim kamatama od 30. rujna 2015. do isplate, zbog sljedećih razloga;

37. Nije prijemno da je konverzija provedena sukladno odredbi čl. 19. c ZID ZPK. Tuženik je konvertirao glavnice kredita u CHF u kunskoj protuvrijednosti u valutu EUR te je potom primijenio na tako konvertiranu glavicu kamate na kredite. Tuženik je razliku preplaćenih iznosa koristio za zatvaranje budućih mjesečnih anuiteta. Kako tuženik nije konvertirao glavicu kredita u visini koja je utvrđena na dan konverzije već je konvertirao glavicu kredita u CHF koja je ugovorena i to na dan isplate kredita, te kako tužiteljica nije bila u obvezi vratiti konvertiranu visinu glavnice utvrđene na dan konverzije u valuti CHF, to po shvaćanju ovog suda, tužiteljica neosnovano zahtijeva isplatu razlike glavnice. Uostalom, sud je u ovoj pravnoj stvari dosudio tužiteljici preplaćene iznose tako da je primijenjen tečaj CHF na dan isplate kredita tijekom cijelog ugovornog razdoblja do dana konverzije pa kako su tužiteljici dosuđeni preplaćeni iznosi prema početnom tečaju za CHF, te kako je tuženik proveo konverziju sukladno ZID ZPK, to tužiteljica neosnovano zahtijeva preplaćeni iznos

glavnice. Pri tome se ističe da je tuženik primijenio visinu tečaja kako je propisano čl. 19.c. ZID ZPK toč. 7. i 8. koja glasi:

"7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovoga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovoga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovoga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača,

8. učinak konverzije utvrdi kao razlika:

- stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i

- iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka."

38. Kako je tuženik proveo izračun prema odredbi čl. 19. c. ZID ZPK, te kako nije bila obveza tuženika primjenjivati povoljniji tečaj, sud je odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu.

39. Pri tome se ističe i da Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-I-3685/2015. i dr. od 4. travnja 2017.godine nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) kao i prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine" broj 102/15.). Ustavni sud Republike Hrvatske u svom obrazloženju u bitnom navodi .."Ustavni sud, kada odlučuje o osnovanosti prijedloga za ocjenu suglasnosti osporenih odredaba ZID ZPK-a i Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama u konkretnom slučaju, ostaje pri svom stajalištu, izraženom u rješenju od 11. studenoga 2016., da su ZID ZPK i Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama posebni zakoni ne-sistenskog karaktera s trajnim učinkom kojima su uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita." (točke 17. do točke 33. rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske).

40. Samim time, kad se uzme u obzir što obuhvaća ova tzv. razlika glavnice, kako je prethodno obrazloženo tj. u biti je to valutna razlika, nije osnovan prigovor zastare za taj dio zahtjeva, sve kako je obrazloženo za neosnovan prigovor zastare za samu valutnu klauzulu u CHF.

41. Glede protivljenja tuženika preinaci tužbe, ističe se da je tužiteljica preinačila tužbu u podnesku od 11. studenog 2025. na način da je uz postojeći istaknula i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim traži uz utvrđenje ništetnim odredbi

Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF i isplatu iznosa obračunatih zateznih kamata u visini 1.844,23 EUR, sa zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe, 22. svibnja 2023. do isplate. Sud je dopustio preinaku tužbe na ročištu održanom 16. travnja 2026. jer je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl. 190. ZPP-a.

42. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (9.216,06 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23).

43. Tužiteljica je u cijelosti uspjela s osnovom tužbenog zahtjeva, te u omjeru 42% s visinom, slijedom čega je njezin uspjeh u sporu 71%.

44. Tužiteljici zastupanoj po odvjetnici priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 1000 bodova), zastupanje na ročištima održanim dana 15.4.2024., 19.11.2024., 10.6.2025., 16.4.2026. i 28.5.2026. (Tbr 9. toč. 1. i 3. OT 450 bodova), sastava podneska od 23.11.2023., 15.4.2024., 3.6.2024. i 11.11.2025. (Tbr 8. toč. 1. OT 400 bodova), odnosno 950 bodova ili 1.900,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 475,00 EUR, što ukupno iznosi 2.375,00 EUR, koji trošak je umanjen za 29% odnosno za 688,75 EUR, tako da priznati trošak zastupanja tužiteljice iznosi 1.686,25 EUR, čemu je pribrojen trošak plaćenog predujma za provođenje financijskog vještačenja u iznosu 400,00 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužiteljice iznosi 2.086,25 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

45. Budući da je tužiteljica tražila zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud joj je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 29. svibnja 2026. do isplate.

46. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

47. Tužiteljici nije priznat trošak sastav podneska od 5. srpnja 2024., 13. veljače 2025. i 28. srpnja 2025. jer isti nisu bili potrebni za vođenje ove parnice u smislu čl. 155. ZPP-a, niti je tužiteljica sukladno čl. 299. a st. 2. ZPP-a dobila odobrenje za iste.

U Zagrebu, 29. svibnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od objave ove presude.

Dna:

- pun. tužiteljice
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-bdfcc**

Kontrolni broj: **02b6b-9ae85-31027**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.